

ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΘΕΟ:

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Ζούμε δυστυχώς στην εποχή της απόλυτης πνευματικής σύγχυσης. Ο ασύλληπτος καταϊγισμός της πληροφόρησης και η πανεύκολη πρόσβαση στη γνώση, δημιούργησε έναν πρωτοφανή συγκερασμό ιδεολογημάτων, που όμοιό του δε γνώρισε στο παρελθόν η ανθρωπότητα. Ο χειρότερος ιδεολογικός συγκερασμός έγινε στον τομέα της θρησκευτικότητας. Ο σημερινός άνθρωπος τραυματισμένος πνευματικά από τον αθεϊσμό των περασμένων αιώνων, στράφηκε απρόσμενα προς τη θρησκεία, η αυγή του 21^{ου} αιώνα έφερε αναμφίβολα την «άνοιξη» στην παραγκωνισμένη και κατασυκοφαντημένη θρησκευτική πίστη. Αλλά δυστυχώς η θρησκευτικότητα του σύγχρονου ανθρώπου, παρ' όλο έντονη, δεν είναι υγιής, διότι είναι συγκερασμός θρησκευτικών ιδεολογημάτων. Και το χειρότερο: είναι αναμειγμένη με τις θρησκευτικές πεποιθήσεις του ευρύτερου αποκρυφιστικού πλέγματος της διαβόητης «**Νέας Εποχής**».

Μια από τις πιο επικίνδυνες πνευματικές καταστάσεις της εποχής μας είναι ο λεγόμενος οικουμενισμός. Πρόκειται για ισχυρή τάση πνευματικής ενοποίησης του κόσμου, η οποία λειτουργεί ως κύρια έκφανση της παγκοσμιοποίησης τα τελευταία χρόνια. Ο οικουμενισμός στηρίζεται στο ιδεολόγημα ότι δεν υπάρχει αντικειμενική αλήθεια στις επί μέρους πίστεις, αλλά ψήγματα αλήθειας και κατά συνέπεια η αλήθεια θα πρέπει να αναζητηθεί στη συνένωση όλων των πίστειν σε μία, ο συγκερασμός των επί μέρους ιδεολογιών θα αποτελέσουν την αλήθεια! Για την ιστορία αναφέρουμε πως τα σπέρματα του οικουμενισμού ανάγονται στη λεγόμενη σχετικοκρατία των άθεων φιλοσόφων του ευρωπαϊκού διαφωτισμού, αυτοί οι οποίοι σύντριψαν κάθε παραδεδομένη αλήθεια του παρελθόντος και πάνω σε αυτά τα συντρίμια έκτισαν το οικοδόμημα της αντιχριστιανικής πολεμικής.

Φυσικά και η χριστιανική πίστη ανήκει, κατά τους θιασώτες του οικουμενισμού, στη «λειπή αλήθεια», διότι αρνούνται καταφανώς τη θεία προέλευσή της, υποβιβάζοντάς την στο επίπεδο των άλλων θρησκειών. Η εμμονή μας ως Ορθόδοξοι να πιστεύουμε και να διακηρύττουμε ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία μας είναι η μόνη αληθινή και σώζουσα πίστη, προκαλεί την μήνη και την αγανάκτηση των

οικουμενιστών και γι' αυτό έχουν βάλει ως πρωταρχικό τους στόχο να μας ενώσουν σώνει και καλά με τις άλλες χριστιανικές «εκκλησίες», ήτοι τον παπισμό και την πολυάριθμη πανσπερμία του ευρύτερου προτεσταντικού χώρου. Διεύρυσαν μάλιστα και την άκρως βλάσφημη θεωρία «των κλάδων», δηλαδή ότι όλες οι «εκκλησίες», μαζί και η Ορθοδοξία, συναποτελούν το «**δένδρο της αόρατης εκκλησίας**»!

Δυστυχώς ολόκληρος ο 20^{ος} αιώνας αναλώθηκε για την επίτευξη της πολυπόθητης ένωσης των εκκλησιών. Πρωτοστάτης σε αυτή την προσπάθεια ο παπισμός και ο προτεσταντισμός. Ο μεν πρώτος έντυσε με δογματικό μανδύα τον οικουμενισμό στα πλαίσια της Β' Βατικάνειας Συνόδου (1962-1965). Ο δε δεύτερος δημιούργησε το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών, το 1948, για να στεγάσει όλες τις «εκκλησίες», μηδέ εξαιρουμένης της Ορθοδοξίας.

Απώτερος στόχος του οικουμενισμού είναι, αφού ενώσει τις χριστιανικές «εκκλησίες», να ενώσει και τις άλλες θρησκείες μαζί σε ένα τερατώδες σχήμα, δημιουργώντας την μελετώμενη εδώ και χρόνια εφιαλτική πανθησκεία της «**Νέας εποχής**»! Το Βατικανό, ως πρωτεργάτης του οικουμενισμού, εγκαινίασε εδώ και χρόνια την ετήσια διαθησκειακή συνάντηση της Ασίζης, η οποία κάθε χρόνο φέρνει όλο και πιο κοντά, για την ένωση, τις θρησκείες του κόσμου!

Το τραγικό είναι πως στο ισοπεδωτικό άρμα του οικουμενισμού έχει προσδεθεί και η Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Υψηλόβαθμοι κληρικοί και καθηγητές και άλλοι «διανοούμενοι», έγιναν φανατικοί κήρυκες της προσέγγισης της Ορθοδοξίας με τις άλλες «εκκλησίες» και το χειρότερο, συμμετέχουν ενεργά σε διάλογο και με τις άλλες θρησκείες. Ο οικουμενισμός έκαμε την εμφάνισή του στον ορθόδοξο χώρο στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, με τις γνωστές εγκυκλίους του Οικουμενικού Πατριαρχείου, α) του 1902 προς τους προκαθημένους των Ορθοδόξων Εκκλησιών για την ανάγκη προσεγγίσεως με τις άλλες «εκκλησίες» και β) του 1920, ως συνέχεια της προηγούμενης αποκαλώντας αυτές «**συγγενείς και οικείας εν Χριστώ και συγκληρονόμους και συσώμους της επαγγελίας του Θεού εν Χριστώ**» (βλ. αρχ. Παύλου Δημητρακόπουλου, Η Ορθοδοξία μπροστά στη θύελλα του συγχρόνου προτεσταντικού και παπικού οικουμενισμού, Πειραιάς 2011,σελ.22). Η δε συμμετοχή στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών επέτεινε την οικουμενιστική

νοοτροπία πολλών ορθοδόξων, ώστε πια να θεωρείται «απόλυτος προορισμός» η ένωσή μας με την ετεροδοξία!

Στην παρούσα εργασία θα θίξουμε μια από τις παραμέτρους του οικουμενισμού, η οποία νομίζω ότι ίσως έχει τη μεγαλύτερη σημασία. Η βάση πάνω στην οποία στηρίζεται και οικοδομείται ο οικουμενισμός είναι η θεωρία ότι όλες οι θρησκείες λατρεύουν τον ίδιο Θεό, με διαφορετικό τρόπο, ότι αποτελούν τον **«διαφορετικό δρόμο»** αναγωγής στο ίδιο Θεό! Έχω τη βεβαιότητα ότι αυτή η θεωρία έρχεται σε ριζική αντίθεση με τη χριστιανική μας πίστη και αποτελεί φρικτή βεβήλωση του μοναδικού απολυτρωτικού έργου του Χριστού για τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. Διότι, σύμφωνα με αυτό το «αξίωμα», δεν ήταν απαραίτητη η ενσάρκωση του Θεού και το επί γης σωτηριώδες έργο Του. Ότι τελικά ήρθε ο Χριστός στον κόσμο να φτιάξει έναν ακόμα **«δρόμο προσεγγίσεως του Θεού»**, πλάι στους άλλους, μια ακόμη θρησκεία, έστω την καλλίτερη. Κατά συνέπεια, ως ιδρυτής θρησκείας, δεν ξεπερνά την αξία του Ορφέα, του Μωυσή, του Βούδα, του Ζωροάστρη, του Μωάμεθ! Ακόμη δεν είναι επίσης απαραίτητη η πίστη στη θεία υπόστασή Του, η ανθρώπινη φύση του αρκούσε να Τον αναγάγει σε ιδρυτή θρησκείας! Είναι εύκολο λοιπόν να καταλάβει κανείς τον ολισθηρό δρόμο του οικουμενισμού με αυτούς τους απλούς συλλογισμούς, οι οποίοι δεν απέχουν ουδόλως από την πραγματικότητα!

Αλλά για μας τους ορθοδόξους δεν τίθενται (δεν θα πρέπει να τίθενται) τέτοια διλήματα. Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός δεν ήρθε στον κόσμο να ιδρύσει καμιά θρησκεία, έστω την τελειότερη. Η Εκκλησία Του δεν είναι θρησκευτικό σχήμα, ανάλογο με τις ποικιλόμορφες θρησκείες του κόσμου, παρ' όλο ότι έχει επικρατήσει, συμβατικά, να θεωρείται και να ονομάζεται ο Χριστιανισμός θρησκεία!

Εξηγούμαι, για να μην παρεξηγηθώ. Οι θρησκείες του κόσμου είναι ανθρώπινα δημιουργήματα. Ο πτωτικός άνθρωπος δημιούργησε το φαινόμενο της θρησκείας, ανάλογα με την πολιτισμική του κατάσταση, από εσωτερική ανάγκη, προκειμένου να γεμίσει το τρομερό υπαρξιακό του κενό, το οποίο άφησε στην ψυχή του η απουσία του Θεού μετά την πτώση. Με αυτόν τον τρόπο επιχείρησε να ικανοποιήσει την έμφυτη εσωτερική του παρόρμηση

να αναχθεί στο Θεό δημιουργό του. Η νοητική, πνευματική και πολιτισμική του κατάσταση όρισε και το βαθμό ποιότητας της θρησκείας που δημιουργούσε, γι' αυτό και οι αντιλήψεις όλων αυτών των θρησκειών για το Θεό είναι ατελείς έως απαράδεκτες. Επί προσθέτως η θρησκεία ικανοποιούσε και μετρίαζε τους εσώτατους φόβους του, διότι πίστευε πως με τις διάφορες τελετουργίες μπορούσε να εξευμενίζει το θείον και να το έχει συμπαραστάτη στη ζωή του. Ο απόστολος Παύλος δίνει μια σαφή εικόνα για την πρωτοχριστιανική ανθρωπότητα: **«ουκ ἔγνω ο κόσμος δια της σοφίας τον Θεόν»** (Α΄Κορ.1,21). Οι άνθρωποι, παρ' ότι θρήσκοι, **«ελπίδα μη έχοντες και άθεοι εν τω κόσμω (εισίν)»** (Εφ.2,12).

Η Εκκλησία του Χριστού δεν ιδρύθηκε από τον Θείο ιδρυτή της να εξυπηρετεί τέτοιου είδους (ψυχολογικές) ανάγκες, αλλά για να είναι ο νέος τρόπος **«κατά φύσιν»**

υπάρξεως των ανθρωπίνων προσώπων, **«υπάρχειν και υφεστάναι»** κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή (P.G.91,701A). Να είναι, σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, η **«καινή κτίσις»** (Εφ.6,16), η αναδημιουργία του κόσμου, ο νέος κόσμος του Θεού, μέσα στον παλιό κόσμο της αμαρτίας και της φθοράς, η νέα κοινωνία των ανθρωπίνων προσώπων με κριτήριο την αγάπη, ως αντικατοπτρισμός της αγαπητικής υπάρξεως του Τριαδικού Θεού. Να είναι η απαρχή, ώστε μελλοντικά να μεταστοιχειωθεί ολόκληρη η δημιουργία **«ίνα ει ο Θεός τα πάντα εν πάσιν»** (Α΄κορ.15,28). Για να είναι μέσα στον κόσμο, το σώμα του Χριστού, με κεφαλή τον Ίδιο και κύτταρά του τους πιστούς όλων των εποχών (Εφ.5,23), ώστε μέσω της πραγματικής συσσωματώσεώς μας στο θεανθρώπινο αυτό σώμα, να συντελείται η σωτηρία μας και να αξιωνόμαστε της κατά χάριν θεώσεώς μας. Η αγία μας Εκκλησία υπάρχει στον κόσμο για να είναι το υπέρτατο πνευματικό ιατρείο των ψυχών, να θεραπεύει τα τραυματισμένα από την αμαρτία ανθρώπινα πρόσωπα, να τα αναγεννά και να τα καθιστά θεοειδείς υπάρξεις, αντάξια της υιοθεσίας του Θεού (Γαλ.4,5).

Ο Θεός της πίστεώς μας, η Παναγία Τριάς, **«μία Θεότης εν τρισί υποστάσεσι»** σύμφωνα με τη δογματική της Εκκλησίας μας, δεν είναι Θεός καμιάς θρησκείας του κόσμου, διότι οι «θεοί» τους είναι αυθαίρετες νοητικές συλλήψεις, ανύπαρκτοι όντα, δηλαδή είδωλα, και κατά τον απόστολο Παύλο: **«θελήματα της σαρκός και των**

διανοιών» (Εφ.2,3). Αντίθετα ημών των Χριστιανών η πίστη μας στο Θεό, εδράζεται στην αυτοαποκάλυψή Του, μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, του σαρκωμένου Θεού μας. Αυτός μας αποκάλυψε τον αληθινό Θεό και τα μυστήρια της Βασιλείας Του (Ματθ.13,11). Δι' Αυτού **«ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα»** (Ματθ.4,15), καθιστάμενος ο Ίδιος το αέναο **«φως τους κόσμους»** (Ιωάν.8,12). Προφανώς οι θρησκείες δε «φώτισαν» τον κόσμο! Ο απόστολος Παύλος υπήρξε ο διαπρύσιος κήρυκας της αποκάλυψης του Θεού εν Χριστώ Ιησού: **«Το ευαγγέλιον, το ευαγγελισθέν υπ' εμού, ουκ έστι κατά άνθρωπον, ουδ' εγώ παρά ανθρώπω παρέλαβον αυτό, ούτε εδιδάχθην, αλλά δι' αποκαλύψεως του Χριστού»** (Γαλ.1,12). Η δια του Χριστού αποκάλυψη του αληθινού Θεού είναι το **«ευαγγέλιον της σωτηρίας»** (Εφ.1,13) και το **«ευαγγέλιον της χάρητος»** (Πραξ.20,24), αυτό που στερούνταν η μεταπτωτική προχριστιανική ανθρωπότητα.

Οποιαδήποτε, λοιπόν, πίστη σε Θεό που δεν έχει ως πηγή την εν Χριστώ αποκάλυψη λογίζεται (πρέπει να λογίζεται) ως ψευδής και απατηλή, διότι «θεός» εκτός του Τριαδικού Θεού δεν υπάρχει. Οι αναρίθμητοι «θεοί» του παλαιού και του σύγχρονου παγανισμού, όχι μόνον δεν είναι θεοί, αλλά **«οι θεοί των εθνών (είναι) δαιμόνια»** (Ψαλμ.95,5), τα οποία λατρεύονται αντί του αληθινού Θεού. Ακόμη και ο μονοπρόσωπος «θεός» των λεγομένων μονοθεϊστικών θρησκειών δε μπορεί να λογισθεί ως ο αληθινός Θεός, διότι ο αληθινός Θεός δεν είναι μονοπρόσωπος, αλλά η υπερτέλεια κοινωνία αγάπης των τριών Θείων Προσώπων, όπως μας αποκάλυψε ο ενανθρωπήσας Λόγος Του. Εφ' όσον ο «θεός» τους δεν είναι ο εν Χριστώ αποκαλυμμένος Τριαδικός Θεός, δεν είναι ο αληθινός Θεός, διότι σύμφωνα με τον ευαγγελιστή Ιωάννη, **«τις εστιν ο ψεύστης, ει μη ο αρνούμενος ότι Ιησούς ουκ έστιν ο Χριστός; ούτος εστιν ο αντίχριστος, ο αρνούμενος τον Πατέρα και τον Υιόν. Πας ο αρνούμενος τον Υιόν ουδέ έχει τον Πατέρα»** (Α΄Ιωάν.2,22-23), και διότι **«τρεις εισίν οι μαρτυρούντες εν τω ουρανώ, ο Πατήρ, ο Λόγος και το Άγιον Πνεύμα, και ούτοι οι τρεις εν εισί ... ότι αύτη εστιν η μαρτυρία του Θεού»** (Α΄Ιωάν.5,7-9). Κατά συνέπεια, **«ουδείς Θεός έτερος ει μη εις»** (Α΄Κορ.8,5), ο Τριαδικός, κατά τον απόστολο Παύλο και όποιος λατρεύει και δέχεται άλλο «θεό» εκτός από τον Τριαδικό είναι οικτρά πλανεμένος!

Αναφορά σε «θεούς», εκτός του Τριαδικού Θεού, είναι ανώφελη, διότι γίνεται σε ανύπαρκτες «θεότητες»! Άρα το σφάλμα ημών των Χριστιανών να αποδεχόμαστε το απαράδεκτο οικουμενιστικό «αξίωμα», πως όλες οι θρησκείες τον ίδιο Θεό λατρεύουν, είναι σοβαρό. Εξίσου σοβαρό σφάλμα με την αλλόκοτη θεωρία, ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, η αληθινή Εκκλησία του Χριστού, αποτελεί «κλάδο» της «**αόρατης εκκλησίας**». Όσοι δέχονται και ομολογούν πως όλες οι θρησκείες πιστεύουν και λατρεύουν τον ίδιο Θεό, αρνούνται στην ουσία τη θεμελιώδη και πρωτεύουσα πίστη μας στον αληθινό Τριαδικό Θεό και **«ον απέστειλε Ιησούν Χριστόν»**, ο Οποίος, μόνος Αυτός **«εφανέρωσε το όνομα (του αληθινού Θεού) τοις ανθρώποις»** (Ιωάν.17,3,6) και υβρίζουν και δυσφημούν το άγιο όνομά Του. Μια τέτοια ομολογία αποτελεί κατάφορη ύβρη προς τα εκατομμύρια των μαρτύρων και ομολογητών της Εκκλησίας μας, οι οποίοι δεν βασανίστηκαν και θανατώθηκαν για έναν ακόμη **«διαφορετικό δρόμο αναγωγής στο Θεό»**, αλλά έχυσαν το αίμα τους για να υπερασπιστούν το μοναδικό δρόμο της σωτηρίας δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και μέσω της αγίας Του Εκκλησίας. Επίσης αποτελεί ασέβεια προς τους θεοφόρους Πατέρες της Εκκλησίας μας, οι οποίοι ανάλωσαν τη ζωή τους στην προάσπιση της αποκεκαλυμμένης εν Χριστώ αλήθειας και την καταπολέμηση των αιρέσεων. Αν οι αιρέσεις είναι οι **«άλλοι δρόμοι αναγωγής στο Θεό»**, τότε γιατί αγωνίστηκαν για την προάσπιση της Ορθοδοξίας;

Ως ορθόδοξοι πιστοί έχουμε χρέος να μένουμε εδραίοι στην **«άπαξ παραδοθείση τοις αγίοις πίστει»**, έχοντας υπόψη μας ότι **«παρεισέδυσαν τινές άνθρωποι, οι πάλαι προγεγραμμένοι εις τούτο το κρίμα, ασεβείς, την του Θεού ημών χάριν μετατιθέντες εις ασέλγειαν και τον μόνον δεσπότην και Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν αρνούμενοι»** (Ιουδ.4). Οφείλουμε να θεωρούμε τον Σωτήρα μας Ιησού Χριστό ως τη μοναδική δίοδο αναφοράς μας στο Θεό, καθότι Αυτός είναι ο αληθινός **«Θεός (όστις) εφανερώθη εν σαρκί»** (Α΄Τιμ.3,16), ο **«εις μεσίτης Θεού και ανθρώπων»** (Α΄Τιμ.2,5), ότι **«ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ει μη δι Αυτού»** και **«ο εωρακώς Αυτόν, εώρακε τον Πατέρα»** (Ιωαν.14,6,9). Δί' Αυτού **«είδομεν το φως το αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, Αύτη γαρ ημάς έσωσεν»**.

Έχουμε τέλος χρέος να «αποθησκαιοποιήσουμε» την αγία μας Εκκλησία, δηλαδή να την αποσυνδέσουμε από τις θρησκείες του κόσμου και τις ποικίλες κακοδοξίες, ανάγοντάς την ως μοναδικό τρόπο ζωής και κοινωνίας και αποκλειστική δυνατότητα μέθεξης θείου και ανθρωπίνου. Να αποστρέψουμε το πρόσωπό μας από κάθε **«θρησκευτικό συγκερασμό»** του οικουμενισμού, ως τον πιο δόλιο τρόπο για την αλλοτρίωση του ορθοδόξου φρονήματός μας. Στην αντίθετη περίπτωση θα συνεχίζουμε να ακρούμαστε στην **«ικανοποίηση του θρησκευτικού μας συναισθήματος, πράττοντας τα θρησκευτικά μας καθήκοντα»**, βυθιζόμενοι συνεχώς στο θανατερό τέλμα μιας αέναης δραματικής αναζήτησης του Θεού, μέσω ενός από τους πάμπολλους **«δρόμους αναγωγής»** σε Αυτόν! Θα συνεχίζουμε ρίχνουμε άφθονο νερό στο μύλο του εφιαλτικού πανθησκειακού οράματος της **«Νέας Εποχής του Υδροχόου»**, στο οποίο επιδιώκεται να συνθλιβεί, μαζί με την πνευματική μας αξιοπρέπεια και αυτή η ίδια η ανθρωπίνη υπόστασή μας!

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΝΟΜΗΣ